

**Детективи з вусами : Хто
вкрав золотого кота.**

**Детективи з вусами : Хто
вкрав золотого кота**

КУПИТИ

Про книгу

Пані де Бульйон, заможна вдовиця, звертається до поліції із заявою про викрадення золотого кота. За її словами, кіт був лише секретером для найціннішої марки у світі - «Вуса королеви». Детективи з вусами.

Алессандро Гатті
Давіде Морозіотто

Детективи з вусами

ХТО ВКРАВ
ЗОЛОТОГО КОТА?

Розділ 10

ВИНУВАТЦЕМ ВИЯВИВСЯ...

До цього моменту вчинок, який привів усіх у цей готельний номер, а саме зухвалі махінації банди хитрих котів, забули. Всіх страшенно зацікавив цей сухоребрий блідий чоловічок, який з серйозним виразом, похиливши голову, зізнавався, що крадій.

Усі так пильно спостерігали за Гастоном, що Мунлайт, Додо, Жозефіна та малий Бубончик прослизнули потай у номер, сховавшись під ліжком, аби зблизька поспостерігати за подіями.

Інспектор Рамп'є, погладжуючи намащені вусики, пробубнів:

— Гадаю, пане Гастоне, ви мусите дещо пояснити.

І дворецький, говорячи таким тихим голосом, що радше скидався на шепіт, виклав усе, як на долоні:

— Коли пан де Бульйон ще був живий, — повів він, — я вважав його більше своїм другом, аніж хазяїном. Дуже він був добрим до мене, ми годинами розмовляли, часом він мені навіть звірявся... Він так мені довіряв, що перед смертю залишив свій щоденник на зберігання. А потім трапилось те, про що ми вже знаємо: пан помер, а пані залишилась єдиною спадкоємицею. Принаймні саме у це вдовиця змусила всіх повірити... Бо насправді у своєму заповіті пан де Бульйон залишив мені маленький сільський будиночок, на знак подяки за нашу багаторічну дружбу! Але пані вдовиця, яка терпіти мене не могла, найняла найкращого паризького адвоката, який допоміг їй відібрати мій будиночок і привласнити собі.

— Це правда? — спитав поліціант, суворо й пильно поглянувши на вдовицю.

Пані де Бульйон забубоніла:

— Гм-м-м... Усе законно... Мій адвокат...

Та Гастон обірвав її мову, аби продовжити розповідь:

— Відтоді я став чекати нагоди, щоб помститися. Якось увечері, коли мене мучило безсоння, я став гортати щоденник пана де Бульйона, де прочитав те, про що ви вже знаєте. Вишукана японська статуетка, золотий кіт, насправді є коробочкою з секретом, у якій захована таємна

скринька. Саме у золотому коті пан де Бульйон заховав найкоштовніший свій скарб... «Вуса королеви»! Отож я вирішив вкрати марку... Утім, був один клопіт. Аби мене не зловили, я мусив відчинити скриньку, вкрати марку й відразу покласти все на місце. Ось тільки на одну дрібницю я не зважив: відкрити того кота виявилось справді дуже важко. А я ніколи не вмів розгадувати головоломки! Тому я став читати книжку за книжкою. А кожного дня по обіді під прикриттям прибирання я переносив золотого кота на кухню вкупі з іншими дрібничками, вдаючи, що витираю з них пил. Тим часом я кілька хвилин намагався відчинити статуетку...

— Вкрай цікаво, — обірвав його інспектор Рамп'є, якому балачки вже набридли. — А можна коротше, га? Поясніть, чому, зрештою, фігурка золотого кота опинилась у кишені Олів'є Бонне?

— До того я й веду, — продовжив Гастон. — У вечір крадіжки у будинку панував гармидер: приїхали оббивачі меблів, у вітальні художник дописував портрет, пані де Бульйон була у гидкому настрої, як завжди. Вона наказала мені витерти пил з усіх статуеток. Я переніс їх на кухню, куди ми занесли й вішаки, аби робітникам було більше місця для роботи. Скориставшись невеличким затишшям, я раз по раз намагався відчинити золотого кота. Коли вже було втратив усяку надію, мені це вдалося-таки! Щойно вхопивши марку, почув, як хтось повертає ручку кухонних дверей. У паніці я, аби не попастися на гарячому, поклав статуетку в перше-ліпше пальто. Бідолахи Бонне!

— Гм-м, — міркував Рамп'є. — Це все пояснює... Окрім одного факту: навіщо ви поклали марку у конверт з адресою вдовиці, коли ми увійшли сюди? Який у вас лихий задум?

Зітхнувши, дворецький промовив:

— Чи ви досі не збагнули? Коли ви увійшли, я вже вирішив повернути марку. Я завжди був чесним чоловіком... Я не міг заснути, знаючи, що замість мене ув'язнено невинну людину!

— Авжеж! — вигукнув Рамп'є. — Але зараз за ґрати відправишся ти! Поліціянти, заарештуйте цього шахрая!

Саме так і закінчилась ця історія.

Марку повернули вдовиці де Бульйон, поліціянти наділи на дворецького кайданки, а за кілька годин Бонне вийшов із в'язниці.

І щойно побачивши хазяїжку, Містер Мунлайт так зрадів, що, випроставши хвоста догори, став тертися об ноги художника. Певна

річ, його хазяїжка так і не дізнався, що завдячує волею своєму котові, але то пусте. Важливо лише те, що Бонне повернувся додому!

Проте треба ще дещо розповісти. Спливло близько місяця після згаданих подій, як Містер Мунлайт, Жозефіна, Додо та Бубончик знову зустрілись у своєму сховку поміж дахів.

Сонце вже майже зайшло, і коти неквапливо гуляли терасами і вулицями Парижу, поки дісталися до невеликого кафе, збудованого просто на березі Сени.

Заклад називався «МИСТЕЦЬКА КАВ'ЯРНЯ». Того вечора його урочисто відкривали.

— Хай коту грець, — нявкнув Додо. — Одетта з нареченим дійсно добряче постарались, відремонтувавши цей старий заклад!

— Звісно! Погляньте, як сяють у нім електричні лампочки! — додала Жозефіна зачаровано. — А які шпалери й оббивка меблів, годі й казати! Здається, це зробили брати Гаравак! Можливо, Одетта звернулась до них із замовленням?

Мунлайт став точити кігтики об дерево.

— І це ще не все! — зауважив він. — Гляньте, хто за барною стійкою...

Котики кинулись у бар й були ошелешені. Барменом був не хто інший, як дворецький Гастон, вишукано вбраний, причепурений, з широчезною, як ніколи, усмішкою!

— Невже він тут, як? — спитав Бубончик. — Уже вийшов із в'язниці?

— Еге ж! — відповів Мунлайт. — Кілька днів по тому, як його заарештували, Одетта прийшла провідати Бонне, розповівши йому все, що трапилось. Гастон, зрештою, людина чесна й збирався добровільно повернути вкрадене вдовиці. А пані де Бульйон вчинила підло, викресливши дворецького із заповіту.

— І що? — спитала Жозефіна.

Мунлайт задоволено потягнувся:

— А те, що Бонне поніс вдовиці щойно завершений портрет. І дав їй зрозуміти, що або вона забирає заяву, посприявши звільненню Гастона, або картину він їй не продасть!

— Хай коту грець, оце так історія! — мовив Додо.

А Мунлайт підсумував:

— Не знаю, чи справді вдова так зацікавилася картиною... Може, вона теж нарешті пошкодувала про те, що жахливо поводить з людьми. Коли Гастон вийшов із в'язниці, він не мав роботи. Тож Одетта та її наречений найняли його барменом до себе в кафе!

Здавалось, Гастон дійсно був задоволений новим місцем роботи: натирав стійку, записував замовлення у нотатник, вишукано й вивірено розливав відвідувачам напої. А коли помітив, що у заклад увійшли Містер Мунлайт із друзями, підморгнув, налив котикам молочка у миску та поставив на підлогу.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ